

РЕШЕНИЕ

№ 25208

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2623** по описа за **2026** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на А. Й. Т., с ЕГН [ЕГН], срещу Решение от 19.12.2025г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 107-ти състав, постановено по НАХД № 8995 по описа за 2025 г., с което е потвърдено НП № 23-4332-008273 от 16.05.2023г. за налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 700 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба, са изложени твърдения за незаконосъобразност на процесното решение, като постановено при нарушение на закона при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Посочва, че има разминаване в отразеното в АУАН и НП относно собствеността на процесното МПС, което се е отразило на процесуалната законосъобразност на обжалваното НП. На следващо място, са наведени доводи, че съставът на СРС не е анализирал правилно доказателствата по делото, свързани с представената декларация по чл. 188, ал.2 от ЗДвП, поради и което неправилно е определен субекта на административнонаказателната отговорност. Следващият довод, посочен в жалбата е, че АТСС е ненадлежно индивидуализирано в АУАН и НП, като е посочен серийният му номер, т.к. има разминаване в изписването му в НП, АУАН и в протокола за проверка. Оспорва се и схемата за организация на движението в процесния участък, представена от Столична община досежно нейното правно действие.

Посочва, че районният съд неправилно е определил и размера на присъдените в полза на СДВР разноски, т.к. в нито едно от проведените съдебни заседания не е участвал процесуален представител. Иска се отмяна на съдебното решение и на потвърденото с него Наказателно постановление (НП). Претендира присъждане на разноски за всички съдебни производства, а именно: двете пред Софийски районен съд и двете пред Административен съд - София град.

Ответникът – началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се явява. В подадения писмен отговор /л.22 и сл./, излага становище по жалбата по неоснователност на КЖ. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, в случай, че същото надвишава минималния размер определен по закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., дава заключение за основателност и доказаност на касационната жалба, поради което предлага да се уважи.

Административен съд София - град, VI -ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти, въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 20.02.2023 г. в 12.39 часа А. Т. управлявал л.а. “БМВ Х2” с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Управляваният от жалбоподателя лек автомобил до номер 179 се движил със скорост 101 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място. Скоростта на лекия автомобил била установена от служителите на 0”ПП”-СДВР с техническо средство ARH S1 със сериен номер 11743FO, записващо и заснемащо скорост, дата, час и регистрационен номер на автомобила.

МПС е собственост на „Уникредит Лизинг“ ЕАД и ползвател „Технокомерс АТ“ ЕООД, видно от удостоверение за регистрация част II, №[ЕИК].

Мобилната система за контрол на скоростта ARH S1 е одобрен тип средство за измерване видно от удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126, вписана в регистъра на одобрените средства за измерване под № 5126 и срокът на валидност на одобряване на типа е до 07.09.2027г. Към датата на процесното нарушение - 20.02.2023 г., мобилната система ARH S1 със сериен номер 11743FO е преминала последваща проверка видно от протокол за проверка № 13-СГ-ИСИС/29.03.22г., като е технически изправна.

Съдът е установил, че видно от протокол за използване на АТСС с номер 11743FO на 20.02.2023г. техническото средство е разположено за времето от 12.25ч. до 14.30 ч. на [улица]до номер 179 с посока на движение на контролираните автомобили от [улица]към бул. „К. В. при общо ограничение на скоростта на движение от 50 км/ч за населено място. Посочил е, че видно от копие от проект за организация на движението на [улица]при административен номер 179, изискан и приобщен като доказателство по делото, в процесния участък не е монтиран пътен знак В26, указващ ограничение на скоростта на движение, различно от общото ограничение на скоростта на движение от 50 км/ч за населено място.

На 07.04.2023г. А. Т. подписал декларация по чл.188 ЗДвП, в която удостоверил, че на 20.02.2023г. около 12.39 часа той е управлявал МПС с рег. [рег.номер на МПС] .

На същата дата - 07.04.2023г., св. Д. Ч. съставила на А. Т. АУАН № 129440/07.04.23г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, който бил предявен на и подписан от жалбоподателя, който вписал, че няма възражения. Въз основа на акта за установяване на административно нарушение е издадено от началник сектор отдел "Пътна полиция" при СДВР атакуваното наказателно постановление, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на Т., като са му наложени административни наказания глоба в размер на 700 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП.

СРС е достигнал до извода, че заснемането на административното нарушение, е извършено с одобрен тип техническо средство, което към момента на заснемането е било технически изправно. Посочил е, че деянието правилно е квалифицирано като административно нарушение по чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП и на извършителя му е наложено предвиденото за него в чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП административно нарушение - глоба в размер на 700 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца. Съставът на районният съд мотивирано и подробно е отговорил на всички изложени пред него възражения, преповторени и пред настоящата инстанция, като е посочил, че не споделя доводите за допуснати съществени процесуални нарушения.

Касационната инстанция намира постановеното решение за валидно, допустимо и правилно. Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП урежда максималните скорости на движение, с които водачите на МПС следва да се съобразяват, при движение в населено място и извън него, съобразно категорията МПС. Отклонение от това правило е въведено в ал. 2, в която е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая не е спорно, че участъка от пътя, по който е управлявано процесното МПС е бил в населено място с ограничение от 50 км.ч., което е извън изключението на хипотезата на чл.21, ал.2 на ЗДвП /в участъка не е бил поставен пътен знак В26, указващ ограничение на скоростта на движение, различно от общото/. Това се установява и от изисканата и приложена по делото схема на организация на движението. Измерената величина на скоростта, с която е управлявано процесното МПС е 101 км.ч., т.е. налице е 51 км.ч. превишение. Скоростта е установена с АРН S1 със сериен номер 11743FO, за което е представено Удостоверение за одобрен тип 17.09.5126/07.09.2017г. Следва да се отбележи, че в цитираното удостоверение е посочено, че е със срок на валидност от 10 години, изрично посочено до 07.09.2027г. Следователно средството може да бъде използвано за измерване на скоростта. Единственото условие е АТСС АРН S1 със сериен номер 11743FO, с която е констатирано нарушението да е преминала метрологична проверка, а в случая такава е извършена на 29.03.2022г., видно от протокол от проверка № 13-СГ-ИСИС. Всичко изложено обосновава извод, че към датата на използване на АТСС АРН S1 със сериен номер 11743FO /20.02.2023г.-датата на установеното нарушение/, същата е била в период на валидност на извършената метрологична проверка.

Съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Според ал. 2, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство.

В конкретния случай няма спор, че собственик на МПС е "Уникредит лизинг" ЕАД,, ползвател е „Технокоммерс АТ“ ЕООД, а законен представител на последното дружество е именно наказаното

лице– А. Й. Т.. В случая глобата е наложена на законен представител на юридическото лице, ползвател на процесната кола, като същият сам е предоставил информация чрез декларация по чл. 188 ЗДвП на 07.04.2023г., в която посочил, че именно той е управлявал процесното МПС. В този смисъл неоснователно се явява възражението по отношение на субекта на нарушението. От материалите по делото е видно, че в справката за собственици на МПС е посочено, че „Технокомерс АТ“ ЕООД е ползвател на процесния автомобил. В такъв случай, следва единствено и само да се цени попълнената декларация от управителя на това дружество – А. Й. Т. /санкционираното лице в случая/. Именно в изпълнение на материалния закон НП е правилно е издадено против Т.. Законът е ясен и точен и не подлежи на допълнително тълкуване, нито на допълване, вземайки предвид бланката-образец на декларацията по реда на чл. 188 ЗДвП. Неправилно е направеното от процесуалния представител на касатора тълкуване на чл. 188, ал. 1 и, ал. 2 от ЗДвП в смисъл, че НП е съставен на лице, което не е собственик, а е следвало да бъде съставен на лизинговото дружество и че не е спазена процедурата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП изрично предвижда възможност НП да бъде съставен и на лицето, на което е предоставено ползването на МПС, т.е. ползвателя. Това е направено в случая, тъй като ползвателят е бил известен на съответната териториална структура на МВР още от регистрирането на процесното МПС, като лизингодателят изрично е посочил кому е предоставил автомобила. В НП изрично е посочено „собственост на „Уникредит лизинг“ ЕАД, ползвател фирма „Технокомерс АТ“ ЕООД“. Видно от служебно извършената справка в Агенция по вписванията именно А. Й. Т. е управител на фирмата ползвател.

На следващо място, неоснователно е и възражението по отношение на наличието на различие в съдържанието на АУАН и издаденото въз основа на него НП. Оплакването за противоречие между фактите, изложени в АУАН и НП е неоснователно, предвид разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, а нарушението е достатъчно ясно изписано текстово, с посочване на нарушените разпоредби, собствеността, ползването и санкционираното лице, поради което правото на защита на лицето не е нарушено, противно на твърденията в жалбата.

Съдът, в настоящия касационен състав, посочва, че юридическите факти, обуславящи ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора са безспорно установени, субсимираны са под съответните материално-правни норми, а при издаване на НП не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила, поради което изводите на съда за законосъобразност на издадения наказателното производство са правилни.

Фактичката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и веществени доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

При тези фактически установявания съдът не споделя доводите на касатора за допуснати нарушения.

По изложените съображения, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора, в полза за ответника се дължат разноски. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в минимален размер от 130 лв., определен съгласно чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Превалутирана съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България, сумата възлиза на

66.47 евро.

Мотивиран от горното, Административен съд – София град, VI-ти Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.12.2025г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 107-ти състав, постановено по НАХД № 8995 по описа за 2025 г.

ОСЪЖДА А. Й. Т., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 66.47 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.